

De quin any parlem, Isidre?

Parlem del 1915. Com que les escoles es van fer noves i van quedar els baixos de Can Mallorca buits, el Barbany, que era l'amo de Can Mallorca, hi va arreglar dos habitatges. Un ja hi era a dalt i l'altre el va fer als baixos.

A dalt hi venia el Sr. Pepe Fradera a passar l'estiu amb la seva família. El pare i la mare es van instal·lar a baix, a Can Mallorca o a Can Cisteller, com vulguis!

Jo me'n recordo molt bé, d'aquesta casa. Hi havia una morera grossa que feia molta fresca a l'estiu i recordo els pedrissos del davant, on s'hi podia seure i fer conversa.

Can Mallorca era una casa de pagès senzilla, però una masia molt ben situada per vistes i pel clima. Des d'allà es veia Montjuïc. Per això el Sr. Fradera hi passava l'estiu, perquè era molt agradable. El seu gendre era dentista i ... sort en vaig tenir! Es deia Padrós.

I somriu de nou, amb aquell somriure que dèiem abans: intel·ligent, despert, capaç d'analitzar i entendre perfectament cada una de les coses que pensa i que recorda.

Sort en vau tenir del dentista? Que vau tenir algun problema amb les dents?

No pas amb les dents, no. Em vaig trencar el menisc. Era una època en la qual, ningú no sabia ni què era, el menisc. Nosaltres érem socis de l'Aliança i em van posar pomades i pomades i no anàvem bé. Em van enguixar i res.

Jo vaig veure que anàvem pel pedregar i vaig anar a veure el Dr. Padrós que, com et deia, era dentista. Em va mirar la cama i em diu:

- Si et vols curar, noi, has d'anar a veure els del futbol.

Vaig anar a l'Espanyol i em van dir que m'havia d'operar. Jo volia portar els metges de l'Espanyol a la meva mútua, però els de l'Aliança no ho van voler de cap manera, em deien que ja m'operarien ells.

- Sí, home! –pensava jo-, si no l'havien fet mai, aquella operació! Si no n'havien vist mai cap de menisc!

Al final em van operar a la clínica Victòria. Ens va costar 4.000 pessetes. Era una fortuna, a l'època. Jo tenia cap a 20 anys. Ens vam gastar tots els diners que teníem i els que no teníem i això ens va retardar molt el casament amb la Lourdes.

Ja festejàveu, aleshores?

I tant! Des que ella tenia 16 anys i jo 18. Ens vam casar l'any 1953.

D'on era la vostra esposa?

De Can Xeró, que és aquí on vivim ara. Ella es diu Lourdes Gravi i Vilardebò. Ara vivim aquí perquè fa 6 o 7 anys que van tirar a terra Can Mallorca. Això sí que em va saber greu!

La Lourdes fa que sí amb el cap. Ha estat tota l'estona asseguda al seu costat. L'Isidre té molta memòria, però la Lourdes encara en té més, sobretot pels cognoms, i li dona un cop